

Συλλογή Ποιημάτων: Αθόρυβες Εκρήξεις

Δανάη Κασίμη

ΤΟ ΠΗΓΑΔΙ

Ψάχνω με αγωνία σε τούτη τη μαύρη τρύπα
τα ίχνη αναμνήσεων που καταναλώθηκαν
υποψίες ζωής βιωμένης
όχι είδωλα ενοχής, συντρίμμια κάθε εποχής

Βουτιά στο πηγάδι θα κάνω και ας χαθώ
στον κενό τη ζάλη θα ψάξω να σε βρω
χαμένα λόγια, σημάδια της ψυχής
που ακόμα κι αν σκιάζουν στολίζουν τη ζωή

Φωτιές απελπισίας ίσως και ν' αντικρίσω
για έρωτες και αγάπες που αφέθηκαν εδώ
μα η αλήθεια τους είναι τέτοια που θα ζουν για πάντα
στις μνήμες ερειπίων. Κρίμα

Θα κλείσει ποτέ το πηγάδι, ποιός ξέρει;
ίσως αν η ζωή μας άξια βιωθεί
και οι νεράιδες λάμπουν βαθιά μες στο σκοτάδι
που φτιάχτηκε στα μέτρα ολίγων εκλεκτών

Ο ΙΛΙΓΓΟΣ

Αισθάνομαι τον αέρα να παρασέρνει τα φύλλα
του κορμιού μου
Ζητώ να αφουγκραστώ ανάμεσα στις αμυχές του
νου μου,
το θρόισμά τους, το ανεπαίσθητο
ανατριχίλα φέρνει.. και διψάω γι' αυτή

Ο γδούπος της καρδιάς, που μου δείχνει ο καθρέφτης
μου προκαλεί τρόμο.

θέλω να τον αφήσω μέχρι να γκρεμιστούν οι πύλες
του φαινόμενου εαυτού μου,
γοητεύομαι από τη μελωδία του γδούπου
που σταματάει... όταν ξυπνώ

Η ψυχική σύσπαση λένε, οδηγεί στην τρέλα
Μην ξυπνήσεις... ο αέρας... άκου
Τα φύλλα, χορεύουν στον ρυθμό του
ελευθερία, γαλήνη, ο εαυτός...

Μην ξυπνήσεις... μα θα το κάνεις
Μόνο θυμήσου... η μελωδία του
δεν κάνει θόρυβο...
οι λαμαρίνες κάνουν, όχι ο χρυσός..

ΤΟ ΒΛΕΜΜΑ

Η δύναμη κλοτσάει πίσω από τα μάτια και το στήθος μου
Ακαθόριστη και μάλλον δειλή, σίγουρα υπαρκτή
Οκνηρή και άσπιλη όπως όλες παλεύει με σκιές του ασυνείδητου
Ίσως και του υπερεγώ, βλέπει τη ματαιότητα
σα μάγισσα πέτρινη που την αποτρέπει..

Δεν έχω βρει τη γλώσσα για να της μιλήσω
κατηγορώ το πρίσμα που έχω για θεό.
Τα χρώματα κι εκείνος μόνο εγγίζουν την πηγή
με μια ματιά που εκπυρσοκροτεί πίσω από τη στιβάδα του
προσώπου
και εισχωρεί για μια μόνο στιγμή στις ορχιδέες του εγκεφάλου

Μη φύγεις... κοίτα! Εσύ βλέπεις.. δεν μπορώ
Τα μάτια σου κοχλάζουν. Μου δείχνουν προσωρινά
την άβυσσο. Η δύναμη.... βγαίνει...
Μη φύγεις! Κοίτα με

Η ΔΙΟΔΟΣ

Κάθε βράδυ ξημερώνει,
αποκτούν φωνή οι σκέψεις της

καταπιεσμένες επιθυμίες και πάθη
διαδραματίζονται μπροστά της
εκρήγνυνται στα μονοπάτια του εγκεφάλου της
σκοτώνοντας τους φύλακες των καθηκόντων
που λυμαινούνται τις αισθήσεις

Όταν βγαίνει ο ήλιος μουδιάζει ολόκληρη
προσπαθεί να ανασάνει βυθισμένη στα έγκατα
οργανωμένου εγκλήματος, που φωτίζεται τη μέρα
ζαλισμένη παραπατά, αναζητώντας κάτι
που θα της δώσει πνοή δημιουργίας

θέλει να τσακίσει εχθρούς που κλαίνε
υποφέρουν εγκλωβισμένοι και απελπισμένοι.
Κάποιοι ξυπνούν σαν εκείνη τα βράδια
και δακρύζουν αντικρίζοντας έναν εαυτό,
δυνατό και ζωντανό... πού πήγε; Χάθηκε...
θα περιμένει να φτάσει πάλι η νύχτα

θα σχίσει το δέρμα της γελώντας
και θα λυγίσουν οι περήφανοι και καλοκουρδισμένοι
ικετεύοντάς τη να γυρίσει πίσω... μη φύγει και χαθεί
σε μια επικίνδυνη περιθωριακή ζώνη, άγνωστη βέβαια..
μα εκείνη δε θα ακούει πια, η μελωδία θα σβήσει
τις φωνές και θα οδηγήσει τους τιτάνες στο φως..

ΥΠΝΟΒΑΤΕΣ

Τα φώτα της πόλης φιμώνουν τις κραυγές,
θυμίζουν φύλακες οχυρωμένων πυλών
κουκουλώνουν τις πληγές αγέρωχων αετών
που έπεσαν ηττημένοι και ψάχνουν μια νέα πηγή

Υπνοβάτες ισχυροί ορθώνονται στο σκοτάδι
πιάνονται χέρι χέρι χωρίς καμιά ενοχή
σβήνουν τα φώτα τα νεκρά
που βυθίζουν στο σκοτάδι πνιγμένες φράσεις
εξαϋλωμένες από τον φόβο

Οι ιαχές πολέμου καλύπτονται από τις λάμπεις
κινούμενων ειδώλων, που αργοσβήνουν
στα ατελείωτα μονοπάτια αστραφτερού λαβυρίνθου
φτιαγμένου από πίστες δελεαστικές

Υπνοβάτες ισχυροί ορθώνονται στο σκοτάδι
πιάνονται χέρι χέρι χωρίς καμιά ενοχή
σβήνουν τα φώτα τα νεκρά
που βυθίζουν στο σκοτάδι πνιγμένες φράσεις
εξαϋλωμένες από τον φόβο

Φωτογραφία: Ελιάνα Καναβέλη